

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De diuite, cuius ager ferax, Sermo CIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

ex eo quod non habes, querit: quādo duo æra viduæ in acceptum dignanter ascribit. Deuoti simus creatori, vt nobis deuota sit creatura. Proximorum nostrorum sustentemus angustias, vt à nostris liberemur angustis. Repleamus altare Dei, vt nostra horrea repleat fructuum plenitudo. Certe si nō damus: quia non accipimus, non queramur. Ipse autem Deus noster donet vobis tam præsentia, quā futura bona, per Dominum nostrum Iesum Christum: cui est omnis honor & perpetua gloria, vna cū Spiritu sancto, nunc & semper, & per omnia sæcula sæculorum, Amen.

De diuite, cuius ager ferax, Sermo C IV.

Quotiens diues iste venit in medium, quem tot sæculis, orbe toto, die omni, clamor diuinæ vocis accusat, totiens diuitiarum fallax fugatur illecebra, totiens cupiditatum furens flamma restinguitur, auaritiæ totiens rabies vesana mitigatur. Sic namque hodiè cœpit dominus Iesus. *Luc. 12.* *Hominis cuiusdam diuitis vberes fructus ager attulit: & cogitabat intra se dicens: Quid faciam? quod non habeo, quo congregem fructus meos? Et dixit, hoc faciam, destruam horrea mea, & maiora faciam. & illuc cōgregabo omnia que nata sunt mihi bona mea: & dicam anime meae: Anima, habes bona multa posita in annos multos, requiesce: manduca, bibe, epulare. Dixit autem illi Deus, Stulte, hac nocte animam tuam repetunt a te, que autem parasti, cuius erunt? Miserum, quem vbertas sterilem abundantia anxium, inhumanum copia, diuitiæ fecere mendicum. Humanus ager inhumanum dominum sustinebat: & quod terra fundebat largiter, concludebat & congregabat anguste: vt esset alienorum custos, qui esse suorum noluit prorogator, ingratus Deo, sibi nequā: hostis pauperum, diuitū nota, carcer naturæ. *Hominis cuiusdam**

cuiusdam diuitis vberes fructus ager attulit, & cogitabat intra se. Quasi possit extra se quispiam cogitare, sed intra se iste cogitabat, qui in corde suo impietatis consilio recepto nil pietatis sibi, misericordiae nil reliquit. *Cogitabat intra se, dicens: Digno consiliario se vsus, qui mali animi non poterat habere solatium, non poterat habere collegam. Et cogitabat intra se, dicens: Mens impia cum pietate certabat, & patiebatur intestinum bellum, qui misericordiae pacem perdidit, & quietem. Et cogitabat intra se, dicens: Quid faciam?* Interrogantis vox est: & quem putas interrogabat iste? Erat in illo alter, quia ad eius penetralia iam Diabolus possessor insederat: & qui intrauerat in cor ludæ, mentis eius tenebat arcanum. *Quid faciam? quod non habeo?* Audistis quomodo non habet diues? Ecce clamat: *Non habeo.* Verum est, quia non habet semper, qui quærit semper: & non habet ubi congreget, qui ut congreget sic requirit. Sed audiamus quid ei responderit consiliarius internus. *Destruam horrea mea.* Evidenter apparuit qui latebat: quia à destructione incipit semper inimicus: Agit, agit, ut quæ habes destruas, & quæ concupieris non reformes. Miser diues ignarus de præsentibus, disputas stultissime, de futuris.

Desunt nonnulla. Præsens ubi est sedes animæ transfulisses: at nunc catenæ horreorum tuorum strinxerunt fauces pauperum: vinxerunt hospitem colla, esurientium viscera contriuerunt: vnde pauperum te præcedunt gemitus, & sequuntur, accusant te hospitem luridi vultus: te turba impetit plangens perentium: ut addictus à superno Iudice fatietatem poenarum capias, qui horreorum tuorum seras negando cæteris tibi met conclusisti. Cogitabat intra se diues, merito illi taliter respondit, qui scit cogitationes homi

Psal. 93: hominum quoniam vanæ sunt. *Stulte hac nocte repetunt animam tuam a te, que autem parasti, cuius erunt?* Bene stulte, quia ibi torum de carne fuerat, nil de corde: Bene stulte, quia migraturæ mox animæ condita satis longa præparabat. *Hac nocte a te repetunt animam tuam.* Conuenienter hac nocte, quia fugiens misericordiæ lucem, auaritiæ tenebris se manciparat, dicendo: *Manduca, bibe, epulare.* Quod autem bibentes filij noctis sint, non diei, Apostolus sic declarat: Et qui inebriantur, nocte ebrij sunt: per obscura fertur, assumitur per tenebras, qui vitæ subsidium suorum mandauit & condidit horreorum. *Repetunt animam tuam a te.* Quare non dixit, qui dederat, repetit: sed repetunt? Quia sanctorum Deus repetit animas, & reducit: tartarei ministri repetunt & pertrahunt animas impiorum. *Et cogitabat intra se, dicens: Quid faciam? quod non habeo, quo congregem fructus meos? Et dixit, hoc faciam, destruam horrea mea, & maiora faciam, & illuc congregabo omnia que nata sunt mihi bona mea, & dicam anima mea: Anima, habes multa bona posita in annos multos, manduca, bibe, epulare.* Dixit autem illi Deus, *Stulte, hac nocte repetunt animam tuam, que autem parasti cuius erunt?* Vnde iste diues sic præuentus est, vt magis cogitata perderet, quã parata: & impletum est illud Prophetæ, Exhibit spiritus eius, & reuertetur in terram suam, in illa die peribunt omnes cogitationes eorum. Cogitauit iste quid post se relinqueret, non quid præmitteret ante se: vnde iuxta Apostolum, Euanuerunt in cogitationibus suis, & obscuratum est insipiens cor eorum: æstimantes se esse sapientes, stulti facti sunt. Cui dicitur stulte, & excitatus de somno præsentis vitæ in illa perpetuitate nihil inuenit in manibus suis: sicut dixit Psalmista: Dormierunt somnum suum: & nihil inue

*1 Thes. 5.**Psal. 145**Rom. 1.**Psalm. 75*

inuenerunt omnes viri diuitiarum in manibus suis. Vigila ergo diues in opere bono, in malo dormi: vt non sit manus tua pauperi vacua, vt tibi plena sit semper. Quia diues quantum largiter profundit, tantum largiter redundat in rebus. Esto ergo diues in misericordia, si semper esse vis diues: & tunc erunt horrea tua maiora, tunc plena, si non fuerint largitate vacua, cupiditate inclusa.

*De muliere qua habebat spiritum infirmitatis,
Sermo CV.*

Hodie cura Christi, & diuinæ virtutis dedit mirabile documentum, & diabolicæ fraudis nudauit astutiam, & absoluit mulierem longo & obscuro vulnere sauciatam: sicut ait Euangelista: *Erat Iesus* Luc. 13.
docens in synagoga sabbathis, & mulier qua habebat spiritum infirmitatis annis decem & octo: & erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere. Quam cum vidisset Iesus, vocauit illam, & ait illi, Mulier, dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit illi manus, & confestim erecta est, & glorificabat Deum. Habebat spiritum infirmitatis, & erat inclinata: patebat vulnus, sed auctor vulneris non patebat: languorem videbant cuncti, sed languoris materiam non videbant: erat in aperto pœna, sed in ipsa pœna carnifex latebat inclusus: corpus aspiciebatur incuruum, sed non aspiciebatur incurui corporis pondus: in medio ciuium portabat mulier hostem suum, sed hostem ciues vt propellerent, non videbant. Ars nequissimi spiritus, corporis necessitas credebatur, vt prædo callidus teneret captiuam dolo, quam tenere viribus non valebat. Diabolus nihil esset, si essent sollicitiores homines & cautiores. Aut quid in homine vnquam præualuit ille virtute, nisi arte, mendacio, insidiis, fraude, dolo, nequitia,

A a vitio